

IN MEMORIAM

AARTSBISSCHOP GEORGES VAN SYRACUSE

Archimandriet Athenagoras Peckstadt

“Want wat mij betreft, mijn bloed wordt weldra geplengd, het uur van mijn heengaan is nabij. Ik heb de goede strijd gestreden, de wedloop voleind, het geloof bewaard. Nu wacht mij de krans van de gerechtigheid, waarmee de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij zal belonen op de grote dag, en niet alleen mij, maar allen die met liefde uitzien naar Zijn komst” (2 Tim. 4, 6-8).

HOE EEN SCHEIKUNDIG INGENIEUR EN PILOOT PRIESTER WERD

Geboren op 27 april 1893 te Tambov (Rusland), volgde Georges TARASSOFF secundair onderwijs te Voronej en hoger onderwijs aan het Hoger Polytechnisch Instituut te Moscou. Niets liet blijken en voorzien dat hij ooit later eens priester of bisschop zou worden.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog kwam hij in het voorjaar van 1917 naar Frankrijk als lid van een studiegroep van 25 personen in opleiding voor de Luchtmacht. Na de gebeurtenissen van de Oktoberrevolutie van 1917 besliste hij van in West-Europa te blijven.

Na zijn huwelijk werd hij in 1928, op het Feest van de Boodschap aan de Moeder Gods, te Parijs door Metropoliet EVLOGIOS (Georgievsky) tot *diaken* gewijd. Op 16 februari 1930 ontving hij te Brussel uit handen van Aartsbisschop ALEXANDER (Nemolovsky) van Brussel en België de *priesterwijding*.

Zijn eerste parochies waren die van Gent en Leuven. De Universitaire Orthodoxe Parochie van Gent was toegewijd aan de *Boodschap van de Moeder Gods*, terwijl de celebraties plaatshadden in de *Skandinavische Zeemanskerk* aan de Voormuide, bij de haven. Hij werkte toen als jong scheikundig ingenieur in de scheikundige fabriek UCB te Meulestede-Wondelgem (Gent). Tien jaar na zijn huwelijk verloor hij zijn geliefde echtgenote, die in Brussel begraven werd.

EEN EENVOUDIGE EN TEDERE BISSCHOP

Na monnikstonsuur en wijding tot *Archimandriet* werd hij na verkiezing door de Heilige Synode van het Oecumenisch Patriarchaat op 4 oktober 1953 te Parijs gewijd tot *Bisschop van Syracuse*, hulpbisschop van Metropoliet VLADIMIR (Tikhonitsky) voor België, Nederland, Duitsland en de Skandinavische landen. Na het overlijden van Metropoliet VLADIMIR, in 1960, werd hij verkozen tot diens opvolger en leidde hij voortaan het *Aartsbisdom van de Russische Parochies in West-Europa* dat sinds 1931 behoort tot de jurisdictie van het Oecumenisch Patriarchaat. In 1971 bekam hij met de wijze tussenkomst van Metropoliet MELETIOS van Frankrijk een nieuw maar voorlopig statuut binnen de jurisdictie van de Oecumenische Troon.

PERSOON VAN EXTREME GOEDHEID EN GETROUWHEID

Aartsbisschop GEORGES was een intieme en diepgaande man, iemand van voortdurend gebed, van extreme goedheid. Hij was een waarachtige orthodoxe bisschop, nl. een pijler van gebed die zijn Kerk ondersteunt. Hij had een scherp gevoel van verantwoordelijkheid voor de zielen die God hem had toevertrouwd. Twee bekommernissen hebben hem geleid : deze van de toekomst van de Orthodoxie in Frankrijk en West-Europa; en deze van getrouwheid aan de Oecumenische Troon.

Aartsbisschop GEORGES was diep doordrongen van de Russische traditie. Zijn verering voor de grote Russische heiligen was ontzettend groot. In het bijzonder voor de Heilige Serafim van Sarov. Hij had van de Russische traditie een soort van evangelische zachtheid en tederheid geërvd. Toen hij in zijn vreedzame kamer, die vol hing met iconen, aan zijn bezoeker een verzorgd ingepakte *prosfore* gaf, zou men gedacht hebben zich te bevinden in de cel van een monnik van het Heilige Rusland. Hij waakte voor het behoud van de grote Russische christelijke gedachte in het Theologisch Instituut Sint-Sergius. Hij beefde en weende wanneer men hem over het lijden van de christenen in Rusland vertelde. Maar gelijktijdig stelde hij vast dat zijn gelovigen voor een groot deel burgers geworden waren van West-Europese landen en deze cultuur hadden opgenomen. Hij stelde vast dat zijn Kerk - zonder de minste vorm van proselytisme - door zijn unieke aanwezigheid en door de kwaliteit van zijn getuigenis westerlingen aantrok.

BEWUST VAN DE NOOD AAN EEN AANGEPASTE ORTHODOXIE

Wanneer deze man van traditie niet aarzelde voor een zekere geslotenheid, aanvaardde hij toch een nieuwe stijl van Orthodoxie. Hij zegende en bemoedigde hen die de Byzantijnse Liturgie in het Frans, het Nederlands of in het Duits celebreeerden. Hij zegende en bemoedigde het werk van de *Orthodoxe Fraterniteit*,

daar zijn grootste bekommernis de jeugd en de toekomst van de Kerk was. Hij wist dat in deze nieuwe parochies het naderen tot de Heilige Communie wekelijks geworden was, dat de *Epiklese* of het aanroepen van de Heilige Geest luidop werd uitgesproken en verzegeld werd door de *Amens* van het volk. Zonder hem was deze diskrete liturgische beweging niet mogelijk geweest.

Terzelfvertijd ontweek hij een zekere geslotenheid of *geïsoleerd zijn*, die fataal zou geweest zijn voor een Kerk in volle ontwikkeling. Hij begreep dat deze Kerk - zijn Aartsbisdom - nood had aan een kanonische situatie om zich aldus te verenigen met de Universele Orthodoxe Kerk. Dit kon alleen door te behoren tot het Oecumenisch Patriarchaat, die precies waakt over de eenheid en de universaliteit van de Orthodoxie. Aartsbisschop GEORGES heeft nooit opgehouden zich te keren naar de Oecumenische Troon, en dit met een onwankelbare getrouwheid. Metropoliet MELETIOS van Frankrijk herinnerde bij het overlijden van Aartsbisschop GEORGES welke vreugde en dankbaarheid deze laatste uitte toen hij in 1971 vernam dat het Oecumenisch Patriarchaat zijn Aartsbisdom opnieuw onder zijn bescherming nam. Aldus heeft hij bekomen dat zijn Aartsbisdom ondersteund en geleid wordt door de primauteit van Konstantinopel, die geen primauteit is van macht, maar een dienst is van de *communio*.

CONTACTEN MET ONZE PAROCHIE

Aartsbisschop GEORGES bracht voor het eerste een bezoek aan onze Parochie van de Heilige Apostel Andreas van Gent op zondag 31 MEI 1973. In juni 1974 wijdde hij te Parijs Vader IGNACE tot *diaken*. Op 5 oktober 1975 wijdde hij in dezelfde kerk te Parijs Diaken IGNACE tot *priester*, Guido DE VYLDER (nu Hegoumen GABRIEL) tot *diaken* en Dominique VERBEKE (nu diaken) tot *lector*.

In 1977 bracht Monseigneur GEORGES een tweede bezoek aan onze Parochie.

In december 1979 stuurde hij zijn hulpbisschop, Bisschop GEORGES van Evdokia naar Gent om er de vernieuwde kerk in te zegenen en om er Marcel OSSEEL (nu Aartspriester SILOUAN) tot *diaken* te wijden.

Zijn laatste bezoek aan onze Parochie dateert van 1980, toen hij er zijn gouden jubileum van priesterschap kwam vieren. Het werd een groot feest! Een grote eer dat hij dit bij ons kwam vieren, zich herinnerend dat zijn eerste Parochie ook in Gent gesitueerd was...

GEBOREN VOOR DE EEUWIGHEID

Op 23 maart 1981 is hij voor de eeuwigheid geboren, maar toch blijft hij met ons verder bidden. Op zaterdag 28 maart 1981 werd de Dienst van Overledenen gevierd

in de Kathedraal van de Heilige Alexander Nevsky te Parijs, waarna hij begraven werd in de Crypte van de kerk van St. Geneviève des Bois, nabij Parijs.

Danken wij de Heer onze God die ons deze uitverkoren dienaar gedurende zovele jaren heeft geschonken!

Eeuwig zij uw gedachtenis Aartsbisschop GEORGES van Syracuse!